

[Bilgrav-Nielsen]

forhandlingoplæg, det såkaldte nulløsningsforslag, påtager den nuværende regering sig ligesom den foregående et direkte og et indirekte medansvar for den fortsatte atomoprustning, som efter alt at dømme bliver resultatet.

De Forenede Nationers nedrustningsrapport fra 1980 gør op med den dødsensfarlige teori, at trussel om atomvåbenkrig sikrer freden. Tværtimod fastslår rapporten, at det øgede antal sprængladninger i verden øger krigstruslen. Det samme gør det faktum, at stadig flere lande besidder kernevåben eller besidder de nødvendige bestanddele og den nødvendige viden til at kunne fremstille kernevåben. FN-rapporten gør op, at USA har ca. 10.000 strategiske sprængladninger med i alt 6.000 megatons sprængkraft, og at Sovjet har ca. 6.500 sprænghoveder med i alt ca. 9.000 megatons sprængkraft. Dette svarer til, at der nu er ophobet mere end 3 t sprængstof til hvert eneste menneske på Jorden, og det var i 1980. Og så er Englands, Frankrigs, Kinas, Indiens og eventuelt andre landes kernevåben end ikke medregnet.

På denne baggrund og på baggrund af den hastighed og præcision, hvormed sprængladningerne kan føres frem, er det ganske enkelt en forbrydelse at fortsætte atomoprustningen.

Det er også på denne baggrund mildt sagt ude af proportion med atomoprustningens trussel mod civilisationen, at denne debats hovedspørgsmål synes at skulle blive, om Danmark skal betale til opstilling af nye atomraketter. Selvfølgelig skal Danmark ikke det, og det er udmærket at få det fastslået i dag, men det ville unægtelig være langt mere betydningsfuldt i dag at få slået fast, at Danmark vil arbejde for at ændre Reagans utroværdige forhandlingsudspil, at Danmark vil støtte realiseringen af det nu af FN vedtagne forslag om fastfrysning af atomvåbenlagrene som en begyndelse til nedrustningen, at Danmark vil arbejde for vedtagelse af en konvention mod brug og mod trussel om brug af a-våben, at Danmark vil arbejde for en atomfri zone i Norden, at Danmark vil modsætte sig a-våben på dansk område i freds-såvel som i krigstid, og at vi derfor heller ikke her i landet vil tillade øvelser i brug af a-våben. Men det er jo tydeligt fremgået af debatten her i dag, at hverken den nuværende regering eller socialdemokratiet er parat til en så klar og konsekvent dansk holdning

mod atomoprustningen, og det beklager vi. Jeg er imidlertid overbevist om, at den fortsatte oprustning vil mobilisere stadig større befolkningsgrupper til at sige fra, og i takt hermed vil også partiernes holdning ændres.

Arne Bjerregaard (KrF):

Forsvar eller ikke forsvar. Heri kan der jo lægges mange følelser. Raketter eller ikke raketter. Heri kan lægges endnu flere følelser, som der også bliver gjort. Jeg skal ingenlunde søge at nedgøre dem, der lader sig lede af følelserne, og endnu mindre ønsker jeg at udvise nogen despekt for dem, der efter en dybere overvejelse er kommet til den konklusion, at fred mellem landene bedst fremmes ved, at vi herhjemme går foran med afrustning for derved at vise det gode eksempel til efterfølgelse for andre. Mindre respekt må jeg sige at jeg har for dem, der kun vil afskaffe militæret for at åbne for import af socialistisk diktatur fra Øst. Meget kan man angribe Vestens lande for, for meget her er ikke, som vi kunne ønske det, men vi må nok notere, at det brede flertal i den danske befolkning trods klager og gråd over krisens følger foretrækker Vestens styreform fremfor østeuropæiske styreformer og i øvrigt fremfor næsten en hvilken som helst anden styreform i verden, fordi kun Vestens demokratier alene indeholder frihed for den enkelte, både menneskeligt og økonomisk.

Spørgsmålet om sikkerhedspolitik i dag og til andre tider er derfor ikke, hvad befolkningens ønskemål, de forskellige partiers ønskemål og da også kristeligt folkepartis ønskemål er, for det ligger næsten krystalklart, at befolkningen såvel som de forskellige partier, vel med enkelte undtagelser, ønsker frihed og demokrati bevaret, ønsker fred mellem nationerne og total afrustning. Nej, spørgsmålet er ikke dette. Spørgsmålet er, hvorledes man opnår det ønskelige, at friheden for den enkelte og for nationerne bevares. Det er det egentlige spørgsmål. Ingen ønsker vel krig med al dens gru og rædsler. Jeg tror ikke, at der er én eneste herinde eller i den danske befolkning, der ønsker det. Vel kan vi undgå krigens rædsler, hvis vi over for enhver angriber, også herhjemme, blot strækker arme i vejret, men da mister vi også det, som var ønskemålet, nemlig frihed for nationen og for den enkelte. Vi kan jo også tro på, at